ΕΤΟΣ Α΄.—ΑΡΙΘ. 17. ΑΘΗΝΑΙ 11 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1895

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΘΩΜΑΣ Α. ΣΚΑΣΣΗΣ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΟΝ.—Ὁδὸς Σίνα ἀριθ. 2.
Ἔναντι Ἀκαδημίας.

ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ Λ. ΜΑΜΟΣ

Τιμὴ συνδρομῆς: Ἐτησία Δρχ. 10.—Ἑξάμηνος Δρχ. 5.
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν εἰς Φράγκα χρυσᾶ.

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.—Ἀγγελίαι δημοσιεύονται μόνον ἐν τῇ τελευταίᾳ σελίδι.—Διὰ τὰς καταχωρίσεις ἰδιαίτεραι συμφωνίαι.

ΓΑΕΤΑΝΟΣ Μ^Α ΔΕ ΑΓΓΕΛΙΣ
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ὡς εὖ παρέστης, Πανιερώτατε, ὡς εὖ παρέστης! Μετ' ἀνυποκρίτου χαρᾶς χαιρετίζομεν τὴν Ὑ. Π. ἀφιχθεῖσαν ἤδη εἰς τὰ ἑλληνικὰ χώματα, καὶ ἡ ἀγαλλίασις ἡμῶν αὕτη εἰλικρινὴς καὶ πάνδημος ἔστω Ὑμῖν οἰωνὸς εὐφρόσυνος.

Πανιερώτατε,

Τὸν ὁρίζοντα τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας διέσχισαν πρὸς στιγμὴν νέφη μελανά. Ἀγωνισθέντες ἠγωνίσθημεν ἀγῶνα πατριωτικόν, καὶ τὸν ἀγῶνα ἡμῶν ἀποβλέποντα οὐχὶ εἰς πρόσωπα ἀλλ' εἰς ἀρχάς, ηὐλόγησεν ὁ Θεός.

Εὐλόγως ὅθεν αἰσθανόμεθα σήμερον τὴν καρδίαν ἡμῶν διαστελλομένην, πάλλουσαν καὶ σκιρτῶσαν, ἐν ὑπερεκχειλιζούσῃ δὲ εὐφροσύνῃ ἀναφωνοῦμεν καὶ αὖθις: Ὡς εὖ παρέστης!

Πανιερώτατε,

Κακῶς βουλεύονται ὅσοι θεωροῦσι τὸ ἐν Ἑλλάδι καθολικὸν στοιχεῖον, ὡς στοιχεῖον ἄπατρι ὑπὸ ξένην αἰγίδα. Τὸ τοιοῦτο εἶναι ὕβρις καθ' ἡμῶν, οἵτινες ἀνομολογοῦμεν τὴν Ἑλλάδα μητέρα ἡμῶν φιλτάτην, γεννέτειραν μεγάλων καὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν, ἐφ' ᾗ ἐναβρυνόμενοι, μιᾷ φωνῇ κραυγάζομεν: Ζήτω ἡ πατρὶς ἡμῶν!

Ἡ πατρὶς ἡμῶν αὕτη ἀνοίγει σήμερον τὰς ἀγκάλας αὐτῆς καὶ Σᾶς ὑποδέχεται φιλοφρόνως. Τὸ χῶμα ὅπερ πατεῖτε, Πανιερώτατε, εἶναι χῶμα ἱερόν, καθότι ἐμπεριέχει τὴν κόνιν τῶν ἐνδόξων ἐκείνων ἀνδρῶν, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἠρύσθητε τὰς πρώτας ἐμπνεύσεις τῆς νεανικῆς Ἡμῶν ἡλικίας.

Πανιερώτατε,

Ὡς τὰ τέκνα πέριξ τοῦ πατρός, οὕτω καὶ ἡμεῖς συσπειρούμεθα πέριξ Ὑμῶν, καὶ Σᾶς περιβάλλομεν διὰ τῆς υἱϊκῆς ἡμῶν στοργῆς. Ἀποδώσατε ὑμῖν ἀγάπην ἀντὶ ἀγάπης καὶ ἐσόμεθα εὐτυχεῖς.

Εἰσερχόμενος, Πανιερώτατε, εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ἔδαφος θέλετε συναντήσει τὸ ἔμβλημα τοῦ σεπτοῦ ἡμῶν Ἄνακτος, καὶ πέριξ τὰς λέξεις: Ἰσχύς μου ἡ ἀγάπη τοῦ λαοῦ μου. Οἰκειοποιήθητε, Πανιερώτατε, τὸ ἄνω ῥῆμα καὶ θέσατε αὐτὸ πέριξ τοῦ Ὑμετέρου ἐμβλήματος, καὶ οὕτω ὑπὸ τὰς πνοὰς καὶ τὴν αὔραν τοιαύτης ἀμοιβαίας ἀγάπης, πεπείσμεθα ὅτι θέλει οὐριοδρομήσει ἀτάραχον τὸ σκάφος τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας.

Ο ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΣ
ΓΑΕΤΑΝΟΣ Μ^Α ΔΕ ΑΓΓΕΛΙΣ

Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, Ἀποστολικὸς Ἐπιτετραμμένος ἐν Ἑλλάδι καὶ Διαχειριστὴς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Νάξου.

Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Γαετάνος Δὲ Ἄγγελις ἐγεννήθη ἐν Castro dei Volsci τῆς Ἰταλίας τὴν 25 Ὀκτωβρίου 1848. Μετὰ τῆς χριστιανικῆς ἀνατροφῆς ἣν ὡς κληροδότημα ἔλαβε παρὰ τῶν εὐσεβῶν αὐτοῦ γονέων, συνέδεσε σπανίαν εὐφυΐαν καὶ ἐκλεκτὴν καρδίαν. Δεκαπενταετὴς μόλις ἀκούων τὴν θείαν φωνὴν καλοῦσαν αὐτὸν ἐν τῇ εἰρήνῃ τοῦ μοναστικοῦ βίου, ὑπετάγη τῷ Κυρίῳ καὶ ἐξελέξατο ἑαυτῷ τὸ Τάγμα τοῦ Ἁγ. Φραγκίσκου τῶν Πατέρων Minori Conventuali.

Ὑπὸ τὸν σεραφικὸν χιτῶνα τοῦ Ἁγ. Φραγκίσκου καὶ ἐν τῇ ἱστορικῇ μονῇ τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων ἐν Ῥώμῃ, ἤρξατο τῆς κεκανονισμένης δοκιμασίας, καθ' ἣν ἡ πρόοδος αὐτοῦ ἔν τε τῇ ἀρετῇ καὶ τελειότητι ἀπέσπασε τὸν θαυμασμὸν τῆς πολυαρίθμου κοινότητος καὶ τοῦ Γενικοῦ Προϊσταμένου τοῦ Τάγματος. Περατώσας λίαν ἐπιτυχῶς τὸ ἔτος τῆς δοκιμασίας, ἐνέκυψεν εἰς τὴν φιλολογίαν μετ' ἀπαραμίλλου ζήλου, οὗτινος δείγματα προΐστανται τὰ εἰς πεζὸν λόγον καὶ ἐμμέτρως ὑπ' αὐτοῦ δημοσιευθέντα. Ὑπὸ καθηγητάς, ὧν τὰ ὀνόματα ἀθάνατα θὰ μείνωσιν ἐν τῇ ἐπιστήμῃ, ἐπεδόθη εἰς τὰς φιλοσοφικὰς καὶ θεολογικὰς μελέτας, ὧν γνώστης ἐμβριθὴς ἀπέβη μετὰ πολυετῆ ἐνδελεχῆ σπουδήν.

Ἐφ' ὅσον προσήγγιζεν ἡ εὐτυχὴς ἡμέρα καθ' ἣν ὡς νέος Λευίτης θὰ προσέφερε τὴν ἀναίμακτον θυσίαν διὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ χειρῶν, κατὰ τοσοῦτον ἡ εὐσέβεια καὶ ὁ ζῆλος αὐτοῦ ηὔξανον, μέχρις οὗ κατὰ τὸν Μάϊον τοῦ 1871 ὡς ἄγγελος ἐν τοῖς σπλάγχνοις αὐτοῦ φέρων τὴν φλόγα τῆς ἀγάπης, ἀνῆλθε τὸ πρῶτον τὸν ἱερὸν βωμόν. Ἔκτοτε πᾶσα ἐκλεκτὴ ἀρετὴ ὡς εὐώδης ἀνθοδέσμη ἐκόσμει τὴν καρδίαν αὐτοῦ διαχέουσα πανταχοῦ ὅθεν οὗτος διήρχετο τὴν εὐωδίαν αὐτῆς. Γνήσιον τέκνον τοῦ σεραφικοῦ πατρός, οὗτινος τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ ἔργα πρῶτος αὐτὸς ἀπομιμεῖται, μετ' ἐνθουσιώδους ζήλου καὶ ὑπὸ θείας δυνάμεως ἐμπνεόμενος ἀκατάσχετος ἐκήρυττε πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ τὴν αὐταπάρνησιν ἐν τῇ ἀγάπῃ πρὸς τὸν πλησίον καὶ τὴν ταπεινωσύνην ἐν τῇ φρονήσει.

Τρία ἔτη εἶχον ἤδη παρέλθῃ ἀπὸ τῆς εἰς ἱερέα προχειρίσεως αὐτοῦ, ὅτε οἱ τὰ τοῦ τάγματος ἰθύνοντες, διορῶντες τὰ χαρίσματα τοῦ νέου μοναχοῦ πατρὸς Γαετάνου καὶ τὰς ἐκδουλεύσεις ἃς δι' αὐτῶν θὰ παρέσχε πρὸς τὸ τάγμα καὶ πρὸς τὴν θρησκείαν, ἀπέστειλαν αὐτὸν εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ἤδη πρὸ τοῦ δικαίου ζήλου τοῦ ὑπὲρ τῆς ἀρετῆς καὶ ἠθικῆς μορφώσεως τῶν χριστιανῶν, τὸ πεδίον ἠνοίγετο λίαν εὐρύ, καὶ οὗτος ἀδιστάκτως καὶ μετ' ἀληθοῦς ἀποστολικοῦ θάρρους καὶ αὐταπαρνήσεως, ἀνελάμβανε τὸν ἀγῶνα.

Καὶ ἐν πρώτοις, μετὰ ζέσεως ἐπιδοθεὶς εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς δαιμονίου ἡμῶν γλώσσης, μετὰ θαυμασίας εὐχερείας καὶ ἐν σμικρῷ χρόνῳ κατώρθωσεν ἵνα ἡ φωνὴ αὐτοῦ ἀντηχήσῃ ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ἄμβωνος τῆς Κωνσταντινουπόλεως μετὰ καροποφόρου εὐφραδείας. Δὲν ἐγκατέλιπεν ἐν τούτοις τὰς ὑψηλὰς μελέτας τῆς τε φιλοσοφίας καὶ θεολογίας, τοὐναντίον κατὰ τὸ 1877 ὑποστὰς τὰς νενομισμένας ἐξετάσεις ἐπέτυχε τοῦ πτυχίου διδάκτορος ἔν τε τῇ φιλοσοφίᾳ καὶ θεολογίᾳ.

Ἀφ' ἧς ὅμως ἀνετέθη αὐτῷ τὸ ἱερὸν καθῆκον τοῦ ἐφημερίου κατὰ τὸ 1883, ἔκτοτε αἱ φροντίδες, οἱ κόποι, ὁ ζῆλος αὐτοῦ ἐπολλαπλασιάσθησαν. Ἔκτοτε συνδυάζων τὴν φρόνησιν πρὸς τὴν γλυκύτητα, τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν αὐτοθυσίαν, μιμητὴς τοῦ Ἀποστόλου ὅστις ἐγένετο τὰ πάντα τοῖς πᾶσι, νύκτα καὶ ἡμέραν διήρχετο ἀπὸ τῆς κλίνης τοῦ ἀσθενοῦς, ὃν ἐνεθάρρυνε διὰ τοῦ πλήρους πειστικότητος λόγου του, μέχρι τῆς καλύβης τοῦ πτωχοῦ, οὗτινος τὰς στενοχωρίας διὰ τῆς γενναιοδωρίας του ἐπράϋνε. Ποσάκις δὲν ἀντήχησαν εἰς πλείστων τὰ ὦτα αἱ λέξεις «ἄγγελος ἀγαθότητος, πατὴρ τῶν πτωχῶν» παρ' ἀνθρώπων οἵτινες ἐκ τοῦ σύνεγγυς πυτύχησαν νὰ γνωρίσωσι τὸν ἐξαίρετον ἐφημέριον τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου πατέρα Δὲ Ἄγγελις.

Πλὴν ἡ ἔκτακτος αὕτη ἱκανότης καὶ τὰ ἀδιάλειπτα εὐεργετήματα τοῦ Π. Δὲ Ἄγγελις ὤφειλον τυχαίως νὰ στερήσωσι τὰ πνευματικὰ τέκνα τοιούτου πατρός. Ὁ κατὰ τὸ 1891 ἀναλαβὼν ὡς Γενικὸς Προεστὼς τὰς ἡνίας τοῦ Τάγματος τῶν Αἰδ. Πατέρων Minori Conventuali, γνωρίζων πρὸ πολλοῦ τὴν ἀξίαν καὶ ἱκανότητα τοῦ Π. Δὲ Ἄγγελις τὸν προσεκάλεσε παρ' ἑαυτῷ ὡς γενικὸν Γραμματέα καὶ Σύμβουλον τοῦ Τάγματος, μετ' οὗ πολὺ παρὰ τῶν συναδέλφων αὐτοῦ ἐκλεγεὶς παμψηφεὶ Γενικὸς πληρεξούσιος τῶν ἀποστολῶν. Ἐν

τῇ νέᾳ ταύτῃ θέσει ἣν ἀπεδέξατο προθύμως μὲν ὅπως ὑπακούσῃ τοῖς προϊσταμένοις αὐτοῦ, μετ' ἀφάτου δὲ λύπης διότι ἀπεσπᾶτο αἴφνης τῶν πνευματικῶν αὐτοῦ τέκνων, δὲν ἐβράδυνε ν' ἀποδείξῃ νέαν ἱκανότητα καὶ φρόνησιν ἐν τῇ διεξαγωγῇ τῶν πολυποικίλων καὶ σπουδαίων ὑποθέσεων τῶν ἀφορωσῶν τὸ Τάγμα αὐτοῦ. Τοιοῦτος ἐκλεκτὸς ἀδάμας δὲν ἠδύνατο νὰ διαφύγῃ τὸ ἄοκνον ὄμμα τοῦ Ἄκρου Ἀρχιερέως Λέοντος τοῦ ΙΓ'. ὅστις ἐν τῇ ἄκρᾳ Αὐτοῦ μερίμνῃ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας Ἀθηνῶν ὡς θεοπρόβλητον ἀνεδείξατο τὸν Π. Δὲ Ἄγγελις Ποιμενάρχην αὐτῆς τὴν 10 Μαΐου τ. ἔτους.

Πρὶν ἢ περάνωμεν τὴν βραχεῖαν ταύτην βιογραφίαν παραθέτομεν τὸ ἑξῆς χαριέστατον ἀνέκδοτον: Δύο μῆνας πρὸ τοῦ διορισμοῦ αὐτοῦ εἰς Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν, ὅτε ὁ Αἰδ. πατὴρ Γ. Δὲ Ἄγγελις ἦτο εἰσέτι ἁπλοῦς ἱερεύς, ἐξερχόμενος τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Πέτρου ἐν Ρώμῃ, δεξιόθεν τῷ κατερχομένῳ καὶ πλησίον τοῦ ἀγάλματος τοῦ Ἁγίου Πέτρου, παρετήρησεν ἀντικείμενόν τι χρυσίζον καὶ χαμαὶ κείμενον. Πλησιάσας ἔλαβεν αὐτό, ὁποία δ' ὑπῆρξεν ἡ ἔκπληξίς του ἰδὼν ὅτι ἦτο ἐπισκοπικὸς δακτύλιος! Παρέλαβεν αὐτὸν καὶ ματαίως ἐκοπίασε ἐρευνῶν πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ κατόχου του. Τίς ποτὲ ἤθελεν εἴπῃ εἰς τὸν ταπεινὸν ἐκεῖνον πατέρα, ὅτι δὲν ἤθελον παρέλθῃ πολλαὶ ἡμέραι καὶ ὁ ἐπισκοπικὸς ἐκεῖνος δακτύλιος θὰ ἐκόσμει τὸν δάκτυλον αὐτοῦ ὡς Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν;!!

Ἡ καρδία ἡμῶν τῇ ἀληθείᾳ σκιρτᾷ ἐπὶ τῇ ἀφίξει τοιούτου ἱεράρχου, ὃν πρὶν ἔτι γνωρίσωμεν ὡς πατέρα ἠγαπήσαμεν. Καὶ ἐνῷ συγχαίρομεν τῇ πεφιλημένῃ ἡμῶν Πατρίδι, ἐφ' ἧς νέος ἥλιος δωτὴρ ἀπείρων εὐεργετημάτων καὶ νέας ζωῆς ἀνατέλλει, μετ' ἀκρατήτου ὅσον καὶ εἰλικρινοῦς ἐνθουσιασμοῦ εὐσεβάστως ἀποτείνομεν τῷ Ἀρχιεπισκόπῳ ἡμῶν Σεβ. Γαετάνῳ Δὲ Ἄγγελις τὸ **«ὡς εὖ παρέστης»**.

Ο ΕΞΩ ΚΟΣΜΟΣ

Ὁ Λέων ΙΓ'. Διαιτητής.

Ἡ Α. Ε. ὁ στρατηγὸς Ἱππόλυτος, Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας τοῦ Αἴτι, καὶ ἡ Α. Ε. ὁ στρατηγὸς Ὀδυσσεὺς Ἐρέ, Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας τοῦ Ἁγίου Δομινίκου, δι' αὐτογράφων ἐπιστολῶν παρεκάλεσαν τὸν Ἄκρον Ἀρχιερέα Ῥώμης, ὅπως δεχθῇ τὴν διαιτησίαν ἐν τῇ πρὸ πολλοῦ χρόνου ὑφισταμένῃ ἔριδι τῶν δύο τούτων ἐμπόρων κρατῶν, ὅσον ἀφορᾷ τὰ οἰκεῖα ὅρια.

Ἡ Α. Ἁγιότης, ἥτις πάντοτε διακαῶς ποθεῖ τὴν μεταξὺ τῶν λαῶν εἰρήνην, ἐπιθυμεῖ δὲ τὴν ἐξομάλυνσιν πασῶν τῶν διαφορῶν μᾶλλον διὰ φιλικῶν συννενοήσεων ἢ μέτρων βιαίων, λίαν εὐμενῶς ἀπεδέξατο τὴν αἴτησιν ταύτην τῶν κ. κ. Προέδρων, δηλώσας πρὸς αὐτοὺς τὴν ἀπόφασίν Του ταύτην.

Ἡ ἀνανέωσις τῆς Τριπλῆς Συμμαχίας.

Αἱ εὐρωπαϊκαὶ ἐφημερίδες δημοσιεύουσι μετὰ πάσης ἐπιφυλάξεως τὸ ἑξῆς τηλεγράφημα:

«Καίτοι πρέπει νὰ παρέλθωσιν εἰσέτι τρία ἔτη προτοῦ ἡ λήξῃ ἡ μεταξὺ τῶν τριῶν συμμάχων δυνάμεων σύμβασις, ἐν τούτοις ὁ κ. Κρίσπης σκέπτεται ἵνα ἀνανεώσῃ αὐτὴν ἐπὶ νέων βάσεων. Θὰ ἀπαιτήσῃ ὅπως ἡ νέα σύμβασις εὑρίσκηται ἐν μεγαλειτέρᾳ ἁρμονίᾳ πρὸς τὴν παροῦσαν διεθνῆ κατάστασιν, ὁρίζῃ δὲ καὶ κάλλιον τὰς ὑποχρεώσεις καὶ δικαιώματα ἑκάστης τῶν συμμάχων δυνάμεων.

«Ὁ κ. Κρίσπης φρονεῖ ὅτι δὲν ἔχουσι καλῶς οἱ παρόντες ὅροι, οἵτινες εἶναι ὅροι τοῦ Μαντσίνη καὶ Δεπρέτη, καθ' ὅτι ἔχουσι κατὰ τὴν κρίσιν του τὰ ἑξῆς κυριώτερα μειονεκτήματα.

«1ον. Αἱ ὠφέλειαι ἃς ἡ Ἰταλία παρέχει εἶναι μεγαλειτεραι τῶν ὠφελειῶν τὰς ὁποίας αἱ ἄλλαι δυνάμεις παρέχουσι τῇ Ἰταλίᾳ.

«2ον. Αἱ πρὸς τὴν Αὐστρίαν ὑποχρεώσεις τῆς Ἰταλίας εὑρίσκονται εἰς προφανῆ ἀντίθεσιν μὲ τὰ ἐθνικὰ αἰσθήματα τοῦ λαοῦ, οὕτως ὥστε ἐν περιστάσει πολέμου ἤθελεν εἶσθαι ἀδύνατον σχεδὸν νὰ τηρηθῶσι.

«3ον. Ἡ σύμβασις οὐδὲν ἀναφέρει σχετικῶς πρὸς τὴν τακτικὴν τὴν ὁποίαν θὰ τηρήσωσιν οἱ ἡνωμένοι στόλοι τῶν τριῶν Δυνάμεων ἐν περιπτώσει πολέμου».

Ἡ ἐν Ἱσπανίᾳ κατάστασις.

Κατὰ ἰδιαιτέρας τηλεγραφικὰς εἰδήσεις ἐκ Μαδρίτης, ἀγγέλλεται ὅτι φόβος ὑπάρχει περὶ ταραχῶν ἐν Ἱσπανίᾳ καὶ ὅτι ἐπρόκειτο νὰ ληφθῶσι στρατιωτικὰ μέτρα εἰς τὰ περίχωρα τῆς Βαλεντίας.

Λέγεται ὅτι αἱ ταραχαὶ αὗται ὑποκινοῦνται ὑπὸ ἀπεσταλμένων ἐκ μέρους τῶν ἐπαναστατῶν τῆς Κούβας, σκοπούντων νὰ διεγείρωσι ταραχάς, ὅπως ἐμποδίσωσι τὴν ἀποστολὴν νέων ἐπικουρικῶν δυνάμεων.

Αἱ εἰδήσεις ὅμως αὗται φαίνονται ὡς ἀνυπόστατοι καθ' ὅτι κατὰ νεώτερον τηλεγράφημα ἡ βασίλισσα ἐπεθεώρησε τὰ στρατεύματα τὰ ὁποῖα καὶ ἀνεχώρησαν ἤδη διὰ Κούβαν ἄνευ τινὸς ἀπευκταίου.

Ἐν Γαλλίᾳ

Τηλεγράφημα ἐκ Παρισίων ἀγγέλλει τὰ ἑξῆς.

«Πρὶν ἢ ὁ δοὺξ τῆς Ὀρλεάνης ἀναχωρήσῃ εἰς Μάριεμβαδ, προσκαλέσας ὅλους τοὺς φίλους καὶ ὑποστηρικτάς του, ἐδήλωσεν ὅτι προτίθεται νὰ ἀναστείλῃ ὅλας τὰς ἐπιχορηγήσεις ἃς μέχρι τοῦδε παρεῖχε εἰς τὰς βασιλόφρονας ἐφημερίδας καὶ ἑταιρίας.»

«Ἡ «*Ἠχὼ τῶν Παρισίων*» ἐπιβεβαιοῖ τὴν εἴδησιν ταύτην, ἥτις μέχρι τοῦδε ἐτηρήθη μυστική. Λέγει δὲ ὅτι ἡ «*Correspodance National*» τὸ ἀρχαῖον ὄργανον τοῦ κόμματος θὰ διακόψῃ τὴν ἔκδοσίν του ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Ὀκτωβρίου».

«Τὸ οἴκημα τῆς Βασιλικῆς Ἑταιρίας τῆς διευθυνομένης ὑπὸ τοῦ κόμητος Dufeuille ἐγκατελείφθη».

Ἐὰν ἡ εἴδησις αὕτη εἶναι ἀληθής, δὲν δυνάμεθα ἢ ἀπὸ καρδίας νὰ συγχαρῶμεν ἐκείνους ἐκ τῶν Γάλλων Καθολικῶν, οἵτινες ἔσπευσαν νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τὰς συμβουλὰς τοῦ Πάπα Λέοντος ΙΓ'., ἀποδεχθέντες ὡς νόμιμον τὸ παρὸν ἐν Γαλλίᾳ καθεστώς, ἑνωθῶσι δὲ ἵνα ἀπὸ κοινοῦ ὑπερασπίσωσι τὰ μέγιστα τῶν συμφερόντων τῆς τε πατρίδος καὶ τῆς θρησκείας.

Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΙΡΗΝΗ

Πάντοτε καὶ εἰς ἑκάστην περίστασιν Αὐτοκράτορες, Βασιλεῖς, Ὑπουργοί, Βουλαὶ καὶ ἐφημερίδες, ἀναπέμπουσιν ὕμνους εἰς τὴν *εἰρήνην* τῆς ὁποίας ἀπὸ τόσου ἤδη χρόνου ἀπολαμβάνει ἡ Εὐρώπη, κηρύττοντες ὅτι πᾶσα παρὰ πάντων καταβάλλεται ἐπιμέλεια, ὅπως διατηρηθῇ καὶ ἑδραιωθῇ.

Μετ' ἐμφάσεως ἀπαριθμοῦσι τὰ μεγάλα ἐξ αὐτῆς εὐεργετήματα καὶ σεμνῶς προσθέτουσιν ὅτι οὐδέποτε ὑπῆρξεν ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἀνάγκη τῆς εἰρήνης ἐγένετο μᾶλλον αἰσθητὴ ἢ σήμερον. Ὑπάρχει ὅμως παροιμία τις ἥτις λέγει «***πρέπει νὰ ἀκούσῃ καὶ τῆς δύο καμπάνες***». Οὕτω καὶ ἡ περίφημος αὕτη εἰρήνη ἔχει καὶ τὸ δυσάρεστόν της μέρος. Καὶ ὁποίου εἴδους!

Τὸ δυσάρεστον τοῦτο μέρος συνίσταται παρ' ἀριθμῶν τινων ἀρκούντως ἀποθαρρυντικῶν καὶ εὐγλώττων, περιλαμβανομένων εἰς τοὺς ἑξῆς δύο κυριωτέρους τίτλους.

Ὁ πρῶτος εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ὡπλισμένων ἀνδρῶν πρὸς τήρησιν τῆς *εἰρήνης* ταύτης· ὁ δεύτερος περιέχει τὸ ποσὸν τῶν χρημάτων τὰ ὁποῖα τὰ διάφορα ἔθνη ἐξοδεύουσι χάριν τῆς *εἰρήνης* ταύτης!

Ἐξετάζοντες μόνον τὰ δύο ἀντίθετα μέρη εἰς τὰ ὁποῖα διαιροῦνται αἱ πρώτης τάξεως Δυνάμεις, εὑρίσκομεν ὅτι ἡ Γαλλία καὶ Ρωσσία διατηροῦσιν ἐν καιρῷ μὲν εἰρήνης 1,440,000 ἀνδρῶν, ἐν καιρῷ πολέμου δύνανται νὰ κινητοποιήσωσι 9,700,000. Ἀφ' ἑτέρου πάλιν ἡ τριπλῆ συμμαχία ἔχει ἐν καιρῷ εἰρήνης 1,192,000, ἐν πολέμῳ δὲ 7,700,000 ἀνδρῶν.

Ἰδοὺ λοιπὸν 2,622,000 ὅπως τηρήσωσι τὴν *εἰρήνην* ταύτην τῆς Εὐρώπης, καὶ 17,400,000 στρατιωτῶν ἕτοιμοι νὰ ἀντιμετωπισθῶσιν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης ἵνα τὴν διεκδικήσωσιν, ἐν ᾗ περιπτώσει ἤθελε ταραχθῇ!

Ὁ στρατὸς δὲ οὗτος τῆς *εἰρήνης* στοιχίζει εἰς ὅλα ὁμοῦ τὰ ἔθνη ταῦτα τὸ ποσὸν τῶν πέντε δυσσεκατομυρίων καὶ ἡμίσεος φράγκων, τὸ ἔτος.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ *εἰρήνη* αὕτη διήρκεσεν 20 περίπου ἔτη, ἑπομένως ἐστοίχισεν 110 δυσσεκατομύρια φράγκων.

Ἐρωτῶμεν ποῖος ποτὲ πόλεμος ἐστοίχισε τόσον;

ΕΠΙ ΤΗι ΑΦΙΞΕΙ ΤΗΣ Α. Π. ΓΑΕΤΑΝΟΥ Μ. ΔΕ ΑΓΓΕΛΙΣ

«Ἐπέμψατο Κύριος τὸν ἄγγελον αὐτοῦ».
(*Ἐκ τῆς ἀποκαλύψεως*)

Ἂς παύσουνε τὰ δάκρυα
Μαζὺ μὲ τὴν ὀρφάνεια
Καὶ ἂς πλέξουμε χαρούμενοι
Ροδόπλεκτα στεφάνια.

Ὁ Κύριος μᾶς ἔστειλε
Ἓν' ἄγγελο ποιμένα
Τριγύρω του ἀγάλλονται
Τὰ τέκνα ἀδελφωμένα.

Τὰ πένθιμα ξεσχίσατε
Χαράν, πιστοί, χαρῆτε,
Τὸν Ὕψιστον δοξάσατε
Καὶ πάντες εὐφρανθῆτε.

Ἀγγέλοι εἰς τὸ στέμμα του
Μᾶς δείχνουν ἓν ἀστέρι
Ἐλπίδος δὲ τὴν ἄγκυρα
Κρατοῦν εἰς τ' ἄλλο χέρι.

Ἡ θεία Μητέρα τ' ἄστρο μας
Καὶ ἄγκυρα ἡ ἐλπίδα,
Μ' αὐτὰ τὰ δυὸ θὰ ἔμβουμε
Στὴ μέλλουσα πατρίδα.

Εἰρήνη ἀνθοστόλιστη
Καὶ μὲ ἐλιᾶς κλωνάρι,
Ἀπ' τὴν Ἑλλάδα ἔφυγε
Τὸ τέκνον της νὰ πάρῃ.

Παιδιά, γυναῖκες, γέροντες
Ἂς ψάλλουνε τραγούδια
Τὸν ἄγγελο ποῦ ἔρχεται
Ἂς ράνουν μὲ λουλούδια.

Σὰν ἄγγελος διαφύλαξε
Πατέρα τὰ παιδιά σου
Καὶ γράψε τὸ καθένα μας
Βαθειὰ μὲς τὴν καρδιά Σου.

Στὸν ἴσκιο Σου ἂς εὕρουμε
Ἀνάπαυσι, γαλήνη,
Ἔστω ἡ ἐλιὰ τὸ σύμβολον
Καὶ καύχημα ἡ εἰρήνη!

Η ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ ΥΠΟΔΟΧΗ
ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ
ΓΑΕΤΑΝΟΥ ΔΕ ΑΓΓΕΛΙΣ

Πάτραι, 10 Σεπτεμβρίου ὥρα 5 ½ π. μ.

Σήμερον ὥραν 5ην πρωΐας ἀφίκετο αἰσίως ἡμέτερος Ἀρχιεπίσκοπος Παν. Γαετάνος Δὲ Ἄγγελις ἐπιβαίνων Αὐστριακοῦ ἀτμοπλοίου *Ἐμπρούς*, φέροντος ἑλληνικὴν σημαίαν. Ἅμα προσεγγίσει ἀτμοπλοίου ἀνῆλθον πάραυτα ἀνεπισήμως πρὸς χαιρετισμὸν Πανιερωτάτου Αἰδ. Τοποτηρητὴς μετὰ ἐφημερίου καὶ λοιπῶν ἱερέων. Ἀρχιεπίσκοπος παρέμεινε μέχρις ὥρας ἐπισήμου ἀποβιβασμοῦ. Ἐν παραλίᾳ συμπυκνοῦται πλῆθος ἄπειρον καθολικῶν καὶ μή, μετ' ἀνυπομονησίας ἀναμένον ἀποβίβασιν σεπτοῦ ἱεράρχου. Ἐπίσης ἀνέμενον τὴν Α. Π. ὁ Γενικὸς Τοποτηρητὴς τοῦ Ἕλληνος Ἀρχιεπισκόπου Πατρῶν, ὁ πρόξενος τῆς Ἰταλίας, ὁ φρούραρχος, ὁ λιμενάρχης, ὁ ἀστυνόμος καὶ πλεῖστοι ἄλλοι ἐκ τῶν τὰ πρῶτα φερόντων ἐν τῇ Πατραϊκῇ κοινωνίᾳ.

Πάτραι, 10 Σεπτεμβρίου ὥρα 8η π. μ.

Περὶ ὥραν 7 ἐπιβάντες ἐξακώπου λέμβου σημαιοστολίστου Αἰδ. Δὸν Ριβέλλης ἐν ἐπισήμῳ στολῇ μετὰ ἐφημερίου καὶ λοιποῦ κλήρου, ἀνῆλθον ἐπὶ ἀτμοπλοίου πρὸς ἐπίσημον παραλαβὴν Ἀρχιεπισκόπου. Αἰδεσιμώτατος Δὸν Ριβέλλης ἀποτείνει νέῳ Ἱεράρχῃ τὴν ἑξῆς περίπου σύντομον πλὴν συγκινητικὴν προσλαλιάν:

Πανιερώτατε,

«Ἔργον ἐξόχως φιλανθρωπικὸν ἀδίκως μὲν ὑπὸ τοῦ κόσμου καταδικαζόμενον, ὑπὸ τὴν σκέπην ὅμως τῆς Ἐκκλησίας διατελοῦν, εὔσπλαγχνον τεινούσης χεῖραν πρὸς τὸν ἀτυχῆ τὸν ὑπὸ τῆς συμφορᾶς πληγέντα, μὲ ὡδήγει πρὸ δύο μόλις ἐνιαυτῶν εἰς τὴν οὐδὸν τοῦ μοναχικοῦ Ὑμῶν κελλίου, παρέχον μοι οὕτω τὴν εὐκαιρίαν νὰ γνωρίσω προσωπικῶς τὴν Ὑ. Πανιερότητα. Ἡ συνάντησις ἐκείνη δὲν ἦτο τυχαία. Ἔκτοτε ἡ Θεία Πρόνοια ἤμειψε τὸ ἔργον ἡμῶν, Ὑμῖν μὲν ἐμπιστευομένη τὴν περικλεῆ ταύτην Ἀρχιεπισκοπήν, ἐμοὶ δὲ ἐπιφυλλάξασα τὴν ὑψίστην τιμὴν νὰ ὑποδεχθῶ Ὑμᾶς παρὰ τὰς ὄχθας τῆς ἐνδόξου θαλάσσης τῆς Ναυπάκτου.

«Συγκεκινημένος, θαυμάζων τὰς βουλὰς τῆς Θείας Προνοίας, χαιρετίζω Ὑμᾶς, Πανιερώτατε, καὶ εὔχομαι τὸ «ὡς εὐ παρέστητε» ἐξ ὀνόματος τῶν πολυπληθῶν Ὑμῶν τέκνων, ἅτινα τὴν στιγμὴν ταύτην μετ' ἐμοῦ ἡνωμένα γονυπετῆ δι' ἐμοῦ ἀσπάζονται τὸν ἱερὸν δακτύλιον».

Ἡ προσλαλιὰ αὕτη προὐκάλεσεν ἐκ μέρους τοῦ Πανιερωτάτου τὴν ἑξῆς περίπου τρυφερωτάτην ἀνταπάντησιν.

Αἰδεσιμώτατε,

«Εὐχαριστῶ ὑμᾶς διὰ τὴν πρὸς ἐμὲ ἀφοσίωσιν ὑμῶν. Ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ τοῦ διορισμοῦ μου εἰς Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν, ἠσθάνθην ῥῖγος βαθύτατον, πλὴν ἡ ἰδέα ὅτι ἐν Ἀθήναις θὰ εὕρισκον ὑμᾶς, ὃν ἔσχον τὴν εὐτυχίαν νὰ γνωρίσω ἐν Ῥώμῃ πρὸ δύο μόλις ἐτῶν, ἔνθα εἰργάσθημεν ἀμφότεροι περὶ σπουδαιοτάτης ἐκκλησιαστικῆς ὑποθέσεως, ἡ ἰδέα λέγω αὕτη, ὑπῆρξε τὰ μάλιστα δι' ἐμὲ παραμυθητική. Ἐγνώρισα καὶ ἐξετίμησα τὸν σταθερὸν ὑμῶν εἰλικρινῆ καὶ εὐπροσήγορον χαρακτῆρα, τὴν γενναίαν ὑμῶν καρδίαν τὴν γινώσκουσαν νὰ ἀγαπᾷ καὶ βοηθῇ τοὺς πτωχούς. Ἀμέσως εἶπον κατ' ἐμαυτὸν ὅτι, ὑμεῖς θέλετε εἶσθαι ὁ φύλαξ ἄγγελός μου, ὑμεῖς ὁ βοηθὸς καὶ ὑποστηρικτής μου ἐν τῷ βαρεῖ ὑπουργήματι τῆς περικλεοῦς ταύτης Ἀρχιεπισκοπῆς, καὶ οὕτω ἐν ἀμοιβαίᾳ ἐνεργείᾳ καὶ ἀγάπῃ μετὰ τῶν φιλτάτων μοι συνεργατῶν, θὰ δυνηθῶ οὔριον νὰ ἐμφυσήσω ἄνεμον εἰς τὸ σκάφος τῆς ἡμετέρας ἐκκλησίας.»

Μετὰ ταῦτα κατελθόντες ἐν συνοδείᾳ ἔπλευσαν πρὸς τὴν ἀκτήν. Ἀρχιεπίσκοπον μόλις ἀφιχθέντα πρὸ τῆς ἀποβάθρας ὑποδέχονται ζωηραὶ ἐπευφημίαι. Πρόεδρος Καθολικοῦ Συλλόγου κ. Δομένικος Πάσκουας χαιρετᾷ Πανιερώτατον ἐκ μέρους σωματείου. Ὄψις Σεβασμιωτάτου φιλομειδὴς καὶ χαρίεσσα πλὴν λίαν συγκεκινημένη. Οἱ ὀφθαλμοὶ ἐνίοτε πλημμυροῦσι δακρύων. Παρὰ τῇ ἀποβάθρᾳ τέθριππος ἅμαξα παραλαβοῦσα Ἀρχιεπίσκοπον συνοδευόμενον ὑπὸ Τοποτηρητοῦ καὶ ἐφημερίου, βαίνει βραδέως πρὸς τὸν καθολικὸν ναὸν Ἁγίου Ἀνδρέου. Ταύτης προπορεύεται μουσικὴ Παναχαϊκοῦ καὶ Σύλλογος Καθολικῶν φέρων ἀναπεπταμμένην πάλλευκον αὐτοῦ ση-

μαίαν, ἀκολουθοῦσι δὲ ὑπὲρ τοὺς δισχιλίους πιστοί.

Πάτραι, 10 Σεπτεμβρίου ὥρᾳ 9 ½ π. μ.

Ναὸς Ἁγίου Ἀνδρέου σημαιοστόλιστος καὶ μετὰ πολλῆς φιλοκαλίας διασκευασμένος, προσμαρτυρεῖ ἐπίσημον ἡμέρας. Τῆς πομπῆς ἀφιχθείσης πρὸ τοῦ ναοῦ πάντες εἰσρέουσιν ἐν ὁρμῇ ὠθοῦντες καὶ ὠθούμενοι. Ναὸς πληροῦται αὐθωρεί. Πλεῖστον μέρος πλήθους ἀδυνατῶν νὰ εἰσέλθῃ, κατακλύζει προαύλιον καὶ ὁδόν. Πανιερώτατος περιβληθεὶς ἱερὰ ἄμφια εἰσέρχεται μετὰ δυσχερείας εὐλογῶν γονυπετὲς πλῆθος. Ἡ ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ ναοῦ μουσικὴ τῶν Καθολικῶν κρούει πάραυτα τὸν ἐθνικὸν βασιλικὸν ὕμνον.

Σεπτὸν ἱεράρχην ἀνελθόντα ἐπὶ θρόνου προσαγορεύει ἐφημέριος Δὸν Βιτάλης ὡς ἑξῆς:

Πανιερώτατε,

Πρὸ τοῦ πανσέπτου τούτου βωμοῦ συμπυκνούμενον ἄλλοτε τὸ ὑφ' Ὑμᾶς χριστεπώνυμον τοῦτο πλήρωμα, ἀπηύθυνε θερμὰς πρὸς τὸν Ὕψιστον εὐχαριστίας ἐπὶ τῇ ἀναρρήσει τῆς Ὑ. Π. εἰς τὸν περίβλεπτον θρόνον τῆς ἐν Ἀθήναις Καθολικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Σήμερον δὲ ἔμπλεον ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ ὑποδέχεται Ὑμᾶς ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῦ πατέρα φίλτατον, ποιμένα περιπόθητον καὶ διὰ τῶν ταπεινῶν μου χειλέων ἀποτείνει Ὑμῖν τὸ ὡς εὖ παρέστητε!

Πανιερώτατε,

Προσβλέψατε εὐμενῶς πρὸς τὰ τέκνα Σας ταῦτα, καθότι τὸ πλεῖστον ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἐκλεκτὴν ἐκείνην τῶν πτωχῶν μερίδα ἣν εὐμενῶς καὶ μετ' ἰδιαζούσης στοργῆς προσέβλεψεν αὐτὸς οὗτος ὁ Θεάνθρωπος ὅτε παροδίτης ὢν συνανεστράφη μετὰ τῶν υἱῶν τῶν ἀνθρώπων.

Πανιερώτατε,

Ὁ πτωχὸς οὗτος λαὸς ἐστεμμένος τὴν κεφαλὴν οὐχὶ διὰ πολυτίμων λίθων ἀλλὰ διὰ τῶν μαργαριτῶν ἱδρῶτος τιμίου, ἀνυψοῖ καὶ αὖθις τὰς δεήσεις αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς μακροβιότητος καὶ εὐημερίας Ὑμῶν. Ἐστὲ βέβαιος, Πανιερώτατε, ὅτι αἱ ἀπὸ τοῦ μυχοῦ τῆς καρδίας αὐτῶν ἐκπεμπόμεναι σήμερον εὐχαί, θέλουσιν ἀποδῇ ἀναμφιβόλως εὐπρόσδεκτοι τῷ Κυρίῳ, καθότι εἰσὶν αἱ εὐχαὶ τοῦ πτωχοῦ ἁλιέως καὶ τοῦ ἐντίμου χειρώνακτος.

Εἰς προσφώνησιν ἐφημερίου Ἀρχιεπίσκοπος ἀντεφώνησε:

«Τὴν καρδίαν ἔχων συγκεκινημένην ὑπὸ χιλίων αἰσθημάτων, ἔρχομαι πρὸς ὑμᾶς καὶ εὐχαριστῶ διὰ τὰ τρυφερὰ καὶ ἐγκάρδια αἰσθήματα, ἅτινα ἐξεδηλώσατέ μοι διὰ τοῦ στόματος τοῦ ὑμετέρου ποιμένος. Εὐχαριστῶ ὑμᾶς διὰ τὴν ἔκτακτον, μεγαλοπρεπῆ καὶ διαχυτικὴν ταύτην ὑποδοχήν. Εὐχαριστῶ ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ, χάριτι τοῦ ὁποίου εὑρίσκομαι νῦν ἐν μέσῳ ὑμῶν. Ἐν ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅστις ἐμπιστεύεται ὑμᾶς ἐν ταῖς χερσί μου. Ἐν ὀνόματι τοῦ Ἄκρου Ἀρχιερέως Ῥώμης, ὅστις μεγίστην θέλει αἰσθανθῇ χαρὰν μανθάνων μεθ' ὁπόσης στοργῆς καὶ ἀγάπης ἐγένετο δεκτὸς ὁ ὑπ' αὐτοῦ ἀποσταλείς. Τέλος, εὐχαριστῶ ὑμᾶς ἐν ὀνόματι ἐμοῦ, οὕτινος τὴν δικαιοδοσίαν ἀνεγνωρίσατε. Διὰ τῆς δικαιοδοσίας ἀκριβῶς ταύτης ἐγὼ μὲν δικαιοῦμαι νὰ κρίνω, νὰ ἐπιπλήττω, νὰ ἀγαπῶ ὑμᾶς, σεῖς δὲ ὀφείλετε νὰ ἀναγνωρίσητε ἐν ἐμοὶ τὸ πρόσωπον τοῦ ἰδίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐν ὀνόματι τοῦ ὁποίου ἀπαιτῶ παρ' ὑμῶν ὑπακοήν, ἀγάπην, εὐπείθειαν.

Ἡ θρησκεία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, φίλτατά μοι τέκνα, εἶναι θρησκεία ὑπακοῆς καὶ ἀμέσου ὑποταγῆς εἰς τὰς διατάξεις τῶν νομίμων ποιμένων, οὓς αὐτὸς ἔστειλεν ὅπως ἰθύνωσι τὰ τῆς Ἐκκλησίας του. Ἐστὲ δὲ βέβαιοι, ἀγαπητά μοι τέκνα, ὅτι ὑπὸ τὴν εὐπείθειαν ταύτην θέλει ἀνθίσει ἐν μέσῳ ἡμῶν ἡ ἑνότης καὶ ἡ ἀγάπη ἐκείνη, ἥτις προώρισται νὰ τελειοποιηθῇ ἐν τῷ οὐρανῷ παρουσίᾳ τοῦ Θεοῦ, ὅστις θ' ἀποτελέσῃ τὴν ἀγαλλίασιν, τὸν στέφανον καὶ τὴν χαρὰν ἡμῶν.

Ἔτι πλέον χαίρω καὶ ἀγάλλομαι διότι κατὰ τὴν ἐπίσημόν μου ταύτην ἐν τῇ διοικήσει μου εἴσοδον, οἱ πρῶτοι σπεύσαντες εἰς προϋπάντησίν μου, ὡς μὲ διεβεβαίωσεν ὁ ἀξιότιμος ὑμῶν ἐφημέριος, ὑπῆρξαν οἱ πτωχοί, οἱ πτωχοὶ οὓς πάντοτε τὰ μάλιστα ἠγάπησα καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων εὗρον τὴν χαράν μου. Ἡ πτωχεία, φίλτατοι, ἀποτελεῖ ἕνα τῶν κυριωτέρων χαρακτήρων τοῦ τάγματός μου. Ὁ πτωχὸς Φραγκίσκος ἵδρυσε ἓν τάγμα ἐκ πτωχῶν, ὅπως τοὺς πτωχοὺς περιθάλῃ. Πτωχὸς ὅθεν καὶ ἐγώ, ὡς ἐκ τοῦ τάγματος εἰς ὃ ἀνήκω, ὀφείλω νὰ δέχωμαι πάντοτε εὐπροσηγόρως τοὺς πτωχούς, νὰ ἀγαπῶ καὶ ὑπερασπίζωμαι αὐτούς, νὰ χαίρω ἐν ταῖς χαραῖς καὶ λυποῦμαι ἐν ταῖς θλίψεσιν αὐτῶν.

Τὸν λόγον νῦν στρέφω καὶ πρὸς τοὺς μὴ καθολικούς, ὅσοι μετὰ τῶν πνευματικῶν μου τέκνων ἠθέλησαν νὰ συμμεθέξωσιν εἰς τὴν εὐφρόσυνον ταύτην τελετήν, καὶ ἀπονέμω εἰς πάντας ἐγκαρδίους εὐχαριστήσεις. Καίτοι δὲν εἶμαι Ἕλλην τὸ γένος καὶ τὴν πατρίδα, εἶμαι οὐχ ἧττον Ἕλλην τὸ φρόνημα καὶ τὴν καρδίαν, ἀπὸ σήμερον δὲ θεωρῶ ἐμαυτὸν τέκνον τῆς Ἑλλάδος. Καὶ ὄντως ἀφοῦ τὰ ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν μου πνευματικὰ τέκνα τυγχάνουσιν Ἕλληνες, Ἕλλην ἔσεται καὶ ὁ πατὴρ αὐτῶν.

Καίτοι, ἀγαπητοί, δὲν ἀποτελεῖτε μέρος τοῦ πνευματικοῦ μου ποιμνίου, βεβαιωθῆτε οὐχ ἧττον ὅτι ἐν ἐμοὶ θέλετε εὕρει καὶ ὑμεῖς φίλον εἰλικρινῆ, ἀδελφὸν φιλέλεον καὶ φιλεύσπλαγχνον, μὲ τὴν καρδίαν πλήρην ἀγάπης καὶ πνεύματος φιλαδέλφου.

Ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης πληρώσῃ τὰς καρδίας ὑμῶν, πάσης χάριτος, ὅτι αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Λόγος Πανιερωτάτου μετ' ἐμφάσεως προφερόμενος ἐνεποίησε μεγίστην αἴσθησιν καθολικῷ πληρώματι ἐν βαθυτάτῃ σιγῇ κρεμαμένῳ ἀπὸ χειλέων αὐτοῦ.

Πάτραι, 10 Σεπτεμβρίου ὥρᾳ 11 π. μ.

Ὥραν περίπου 9 Ἀρχιεπίσκοπος ἤρξατο θείας μυσταγωγίας ἣν συνοδεύουσι ἐκλεκτὰ τεμάχια ἐκ καλλιφώνων ἐρασιτεχνῶν. Ταύτης περατωθείσης ἐπανέρχεται ἐπὶ θρόνου καὶ ἀναγγέλλει ἐκκλησιαζομένοις προαγωγὴν ἐφημερίου Πατρῶν Δ. Πέτρου Βιτάλη εἰς Μυστικὸν Θαλαμηπόλον τοῦ Ἁγίου Πατρὸς (Cameriere Secreto di S. S.), καὶ ἀπονέμει τὸ παπικὸν παράσημον Προέδρῳ Καθολικοῦ Συλλόγου κ. Δομενίκῳ Πάσκουα.

Συγκινητικὴ λίαν ἀποβαίνει ἡ ἰδίαις χερσὶν ἀπονομὴ παπικοῦ παρασήμου Προέδρῳ, γονυπετοῦντος πρὸ ἀρχιερατικοῦ θρόνου. Μουσικὴ ἔξωθεν ναοῦ κρούει παπικὸν ὕμνον, λαὸς ἐπευφημεῖ ἐπαξίως τιμηθέντα.

Ἀμφότερα γεγονότα ἐξ ἴσου εὐφρόσυνα ἐπαυξάνουσιν ἐπισημότητα πανηγύρεως ἣν ἐπισφραγίζει ἐπίσημος δοξολογία μετὰ ποιμαντορικῆς εὐλογίας, πιστῶν ἁπάντων ἐν κατανύξει εὐχαριστούντων τῷ Κυρίῳ καὶ ἐπικαλουμένων δαψιλῆ χαρίσματα ἐπὶ κορυφῆς περιλημένου Ἱεράρχου, ὃν Ὕψιστος φυλάσσοι ἡμῖν σῶον, ὑγιᾶ, μακροημερεύοντα καὶ ὀρθοτομοῦντα λόγον ἀληθείας.

Πάτραι, 10 Σεπτεμβρίου ὥρᾳ 11 ½ π. μ.

Σήμερον ἐσπέρας φωταγωγηθήσεται πρόσοψις ναοῦ, ἐν δὲ προαυλίῳ ἡ Μουσικὴ τῶν Καθολικῶν πρὸς τιμὴν Ἀρχιεπισκόπου παιανίσει διάφορα ἐκλεκτὰ τεμάχια.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Τὴν προσεχῆ Κυριακὴν 15 ἱσταμένου μηνὸς ἀφικνεῖται ἐκ Ῥώμης ὁ νέος ἡμῶν Ἀρχιεπίσκοπος Πανιερώτατος Γαετάνος Δὲ Ἄγγελις.

Σὺν τῇ χαριμοσύνῳ ταύτῃ ἀγγελίᾳ προσκαλοῦμεν πάντας τοὺς Καθολικοὺς τῆς Διοικήσεως Ἀθηνῶν, ὅπως, εὐαρεστούμενοι, μεταβῶσιν εἰς προϋπάντησιν Αὐτοῦ. Ἐπὶ τούτῳ τεθήσεται εἰς τὴν διάθεσιν τῶν συμμετεξόντων ἔκτακτος ἁμαξοστοιχία, ἥτις θέλει ἐκδράμει μέχρι Μεγάρων, ὅπως παραλάβῃ τὴν Αὐτοῦ Πανιερότητα.

Ἡ συγκέντρωσις γενήσεται περὶ τὴν 10ην π. μ. ἐν τῷ σταθμῷ τοῦ σιδηροδρόμου Πελοποννήσου, ἡ δ' ἀναχώρησις τὴν 10.30 π. μ.

Ἡ ἐν Ἀθήναις ἄφιξις τῆς Α. Π. ὁρίζεται διὰ τὴν 5 ½ μ. μ. καθ' ἣν τελεσθήσεται ἐν τῷ Καθεδρικῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Διονυσίου ἡ κεκανονισμένη ἑορτὴ τῆς ἐγκαταστάσεως.

Πεποιθότες ἐπὶ τοῖς εὐσεβέσιν αἰσθήμασι τοῦ Καθολικοῦ λαοῦ τῆς ἡμετέρας Διοικήσεως, εὐελπιστοῦμεν ὅτι προθύμως θέλει συντελέσῃ πρὸς ὅσον οἷόν τε ἀξιοπρεπεστέραν ὑποδοχὴν τοῦ νέου ἡμῶν Ποιμενάρχου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8ῃ Σεπτεμβρίου 1895.

Ὁ Τοποτηρητὴς
τῆς Καθολικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν

Η "ΑΡΜΟΝΙΑ,, ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ

Τακτικοῦ ἡμῶν ἀνταποκριτοῦ.

Τὴν 19 Αὐγούστου καὶ ὥραν 12 καὶ 5' μ. μ. τὸ ἔδαφος τῆς Σμύρνης ἐκλονίσθη ὑπὸ σεισμοῦ. Ἦτο ὁ ἀντίκτυπος σεισμικῆς δονήσεως ἐχούσης ἕδραν τὸ Ἄϊδιν καὶ ἥτις ἐπεξετάθη ἐπὶ μεγάλου μέρους τῆς ὅλης ἐπαρχίας. Δὲν ἀνήγγειλα ἀμέσως τὴν λυπηρὰν ταύτην εἴδησιν εἰς τὴν «*Ἁρμονίαν*» καθ' ὅτι ἐπιθύμουν νὰ λάβω λεπτομερεῖς πληροφορίας. Οἱ κάτοικοι τῆς Σμύρνης οὐδὲν ἕτερον ἔπαθον ἢ νὰ διέλθωσι μερικὰς στιγμὰς ἐν ἀγωνίᾳ καὶ φόβῳ. Ἐν Ἄϊδιν ἡ ἀγορὰ ὑπέστη πολλὰς βλάβας· τέσσαρα καταστήματα κατέρευσαν ὡς ἐπίσης καὶ εἰς *μιναρές*, ὅστις ἐν τῇ πτώσει αὐτοῦ ἐπήνεγκεν ἀρκετὰς ζημίας εἰς μικράς τινας ἐκεῖ πέριξ οἰκοδομάς. Φαίνεται ὅτι ἕδρα τοῦ σεισμοῦ ἦτο τὸ χωρίον *Boumar*, πλησίον τοῦ *Ilmourou* ἔνθα ὑπάρχουσι θερμαὶ πηγαί. Τὸ χωρίον τοῦτο νῦν εἶναι σωρὸς ἐρειπίων. Μετὰ τοῦτο τὸ μᾶλλον βλαβὲν εἶναι τὸ χωρίον Kios-Téré. Εἰς τὸ Tsifté-caivé ἀνέβλυσε πηγὴ ὕδατος μέλανος, ἥτις ὅμως ἐξηράνθη μετά τινας ὥρας Ἐπίσης ἐκ μεγάλης τινος σχισμῆς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τοῦ *Jmamkeui* ἀνέβλυσεν ὕδωρ καθαρὸν καὶ διαυγὲς σχηματίσαν ῥύακιον. Τὸ αὐτὸ φαινόμενον παρετηρήθη καὶ εἰς τὸ Kémer. Εἰς Nali αἱ ζημίαι δὲν εἶναι πολὺ μεγάλαι, ἐν ᾧ εἰς τὸ Baïndir εἶναι ἀξιοσημείωτοι. Λέγεται ἐπίσης ὅτι τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Ἑλληνικῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ὑπέστη ἀρκετὰς βλάβας. Μέχρι τῆς σήμερον δὲν κατωρθώθη νὰ ὁρισθῇ ὁ ἀκριβὴς ἀριθμὸς τῶν πληγωθέντων καὶ φονευθέντων, καθ' ὅτι ἀγνοεῖται ἐὰν ὑπὸ τὰ ἐρείπια εὑρίσκωνται θύματα.

Αἱ σεισμικαὶ δονήσεις ἐξηκολούθησαν μέχρι τῆς 23 Αὐγούστου, καταπαύσασαι ἔκτοτε ἐντελῶς.

* *
*

Ἐλλείψει εἰδήσεων, ἂς ὁμιλήσωμεν περὶ τοῦ ποδηλάτου. Ἀξιότιμός τις συνεργάτις τῆς «*Ἁρμονίας*» διεπραγματεύθη ἐν τῷ 15 ἀριθ. αὐτῆς, περὶ τῶν κινδύνων οὓς συνεπάγεται τὸ ποδήλατον ἐν σχέσει πρὸς τὸ γυναικεῖον φύλον. Ἐκ τινος πραγματείας τοῦ δόκτωρος Bichardson, ἀρύομαι ὅτι καίτοι δὲν ὑπάρχουσι καὶ διὰ τοὺς ἄνδρας τὰ αὐτὰ ὡς πρὸς τὰς γυναῖκας ἄτοπα, ἐν τούτοις οἱ κίνδυνοι εἶναι οἱ αὐτοί. Ὁ πρῶτος ὁ καὶ σοβαρώτατος πάντων, λέγει ὁ ἐν λόγῳ ἰατρός, εἶναι ὅτι παραμορφοῦται ἡ ὀσφὺς τῶν νέων ἀνδρῶν, καταστρεφομένης οὕτω τῆς ὑγείας των καθ' ὅλον τὸν ἐπίλοιπον χρόνον τοῦ βίου αὐτῶν. Ὁ πολλὴν χρῆσιν ποιούμενος τοῦ ποδηλάτου, ἡλικίας δὲ κάτω τῶν 20 ἐτῶν, ἐκτίθεται εἰς παντοειδεῖς κινδύνους. Παρεκλίνει τῆς φυσικῆς της θέσεως τὴν σπονδυλικὴν στήλην, ἥτις, ὡς γνωστόν, βραδύνουσα τελείως νὰ διαπλασθῇ, μεγάλως ἐπηρεάζεται ὑπὸ τῆς κεκλιμένης στάσεως. Κατὰ δεύτερον λόγον καὶ ἡ καρδία κινδυνεύει, διότι ἐν τῶν κυριωτέρων ἀποτελεσμάτων τῆς ποδηλασίας εἶναι ἡ ἐπιτάχυνσις τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος καὶ ἑπομένως ἡ μεγάλη κόπωσις αὐτῆς.

---

17 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΤΗΣ "ΑΡΜΟΝΙΑΣ,, 17

SILVIO PELLICO

ΑΙ ΦΥΛΑΚΑΙ ΜΟΥ

ΚΕΦ. XL

Ὑπέμενον διὰ νὰ μὴ μὲ κατηγορήσῃ δι' ὑπερβολικὴν εὐλάβειαν καὶ ὑπεροψίαν καὶ διότι δὲν θ' ἀπηλπιζόμην βλέπων διαδεχομένην τὴν ἀτελεύτητον ταύτην ἐρωτικὴν φρασεολογίαν περίοδος σοβαρότητος. Ἐν τούτοις τῷ ἐξεδήλουν ὅτι ἐλάχιστα παρεδεχόμην τὴν πρὸς τὰς γυναῖκας ἔλλειψιν σεβασμοῦ ἐκ μέρους του, τὸν ἀσεβῆ τρόπον μεθ' οὗ ἠρᾶτο, καὶ ἐλυπούμην τὰς ἀτυχεῖς, ἃς μοὶ ἔλεγε ὅτι ὑπῆρξαν θύματά του.

Ἐλάχιστα ἐπίστευεν εἰς τὴν ἄρνησίν μου τοῦ νὰ μὴ παραδέχωμαι ὅ,τι μοὶ ἔλεγε καὶ ἐπανελάμβανε. *Μὲ ὅλας τὰς μεμψιμοιρίας σας καὶ τὰς περὶ ἀνηθικότητος μομφάς σας, εἶμαι βέβαιος ὅτι αἱ διηγήσεις μου σᾶς διασκεδάζουν· ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἀγαπῶσι τὰς ἡδονὰς ὡς ἐγώ, ἀλλὰ δὲν ἔχουσι τὸ θάρρος νὰ ὁμιλῶσι περὶ αὐτῶν ἀπροκαλύπτως· θὰ σᾶς εἴπω ἀρκετὰ διὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω καὶ θὰ ἀναγκασθῆτε ἐν συνειδήσει νὰ μὲ χειροκροτήσητε.*

Ἀλλ' ἀπὸ ἑβδομάδος εἰς ἑβδομάδα δὲν ἔπαυε διηγούμενος τὰς ἀτιμίας ταύτας καὶ ἐγὼ (ἐλπίζων πάντοτε εἰς ἑκάστην ἐπιστολὴν νὰ εὕρω ἕτερον θέμα καὶ παρασυρόμενος ὑπὸ τῆς περιεργείας) ἀνεγίνωσκα πάσας, καὶ ἡ ψυχή μου, χωρὶς νὰ διαφθαρῇ, ἐταράσσετο ὁπωσδήποτε ἐκ τούτων καὶ ἀπεμακρύνετο τῶν εὐγενῶν καὶ ἁγνῶν ἰδεῶν. Αἱ σχέσεις μετὰ φαύλων ἀνθρώπων διαφθείρουσιν ἐκεῖνον, ὅστις δὲν ἔχει ἀρετὴν ἀνωτέραν τῆς συνήθους, πολὺ δὲ ἀνωτέραν τῆς ἰδικῆς μου.

— Ἰδοὺ σὺ τιμωρούμενος διὰ τὰς ἀπεριστκεψίας σου! ἔλεγον κατ' ἐμαυτόν. Ἰδοὺ τί κερδίζει κανεὶς νὰ κάμνῃ τὸν ἱεροκήρυκα χωρὶς νὰ ἔχῃ τὴν ἀπαιτουμένην ἁγιότητα!

Ἡμέραν τινὰ τέλος ἀπεφάσισα νὰ τῷ γράψω τὰς ἑξῆς λέξεις:

«Ἀναγκάζομαι καὶ πάλιν νὰ σᾶς προτκαλέσω νὰ πραγματευθῆτε ἕτερα ζητήματα καὶ σεῖς μὴ γράφετε πάντοτε πράγματα, ἅτινα, σᾶς τὸ λέγω εἰλικρινῶς, δὲν μ' εὐχαριστοῦσιν. Ἐὰν εὐαρεστῆσθε νὰ ὁμιλῶμεν περὶ ἀντικειμένων σοβαρωτέρων καὶ ἁρμοζόντων εἰς ὑμᾶς, θὰ ἐξακολουθήσωμεν τὴν ἀλληλογραφίαν μας, ἄλλως, ἂς δώσωμεν τὰς χεῖρας καὶ ἕκαστος ἂς μείνῃ εἰς τὸ μέρος του».

Ἐπὶ δύο ἡμέρας ἔμεινα ἄνευ ἀπαντήσεως καὶ ἔμεινα κατηυχαριστημένος.

— Ὦ εὐλογημένη μοναξιά! ἀνέκραξα· πόσον εἶσαι ὀλιγώτερον πικρὰ φαύλης καὶ δυσαρέστου συναναστροφῆς! Ἀντὶ νὰ ὀργίζωμαι ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν παραλογισμῶν ἐκείνων, ἀντὶ νὰ στενοχωροῦμαι ἀνωφελῶς ἀντὶ ἀσσων εἰς αὐτοὺς τὴν ἔκφρασιν τῶν αἰσθημάτων, ἅτινα τιμῶσι τὴν ἀνθρωπότητα, προὐτίμων νὰ συνομιλῶ μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ν' ἀναπολῶ τρυφερὰς ἀναμνήσεις τῆς οἰκογενείας μου καὶ τῶν ἀληθῶν μου φίλων. Προὐτίμων ν' ἀναγινώσκω πολλάκις τὴν Ἁγ. Γραφήν, νὰ γράφω τὰς ἰδέας μου ἐπὶ τῆς τραπέζης, σπουδάζων τὸ βάθος τῆς καρδίας μου, ἐπιδιώκων τὴν τελειότητα αὐτῆς καὶ γευόμενος τέλος τὴν ἡδύτητα ἀθῶας μελαγχολίας, μυριάκις προτιμοτέραν πάσης χαριέσσης ἀλλὰ κακῆς εἰκόνος.

Ὁσάκις ὁ Τρεμερέλλος εἰσήρχετο ἐν τῇ φυλακῇ μου, μοὶ ἔλεγε: — Δὲν ἔχω ἀκόμη ἀπάντησιν.—Καλά, τῷ ἀπήντων.

Τὴν τρίτην ἡμέραν μοὶ λέγει: — Ὁ κ. N. N. εἶνε ὀλίγον ἀσθενής.

— Τί ἔχει;

— Δὲν τὸ λέγει, ἀλλὰ εἶνε πάντοτε πλαγιασμένος εἰς τὸ κρεββάτι του· οὔτε τρώγει, οὔτε πίνει καὶ δὲν ἔχει καθόλου διάθεσιν.

Συνεκινήθην διανοούμενος ὅτι ἔπασχε καὶ οὐδένα εἶχε νὰ τὸν παρηγορήσῃ.

Ἄφισα νὰ διαφύγωσιν ἐκ τῶν χειλέων μου ἢ μᾶλλον ἐκ τῆς καρδίας μου οἱ λόγοι οὗτοι:—Θὰ τοῦ γράψω δύο λέξεις.

Ἡ ποδηλασία εἶναι πρόξενος συμφορῶν διὰ τοὺς νέους, ἐπιλέγει ὁ ῥηθεὶς ἰατρός, πολὺ δὲ μᾶλλον διὰ τοὺς ἐξ ἐπαγγέλματος ποδηλάτας οἵτινες ταχέως ἢ βραδιον δὲν δύνανται ἢ νὰ ὑποστῶσι τὰς ὀλεθρίας συνεπείας τῆς ὑπερβολικῆς χρήσεως τοῦ ποδηλάτου. Οἱ ἐρασιτέχναι δὲ ὑπόκεινται εἰς ἀϋπνίας, παλμοὺς καὶ νευρικὰς διαταράξεις.

Ἰδοὺ τί περὶ τοῦ ποδηλάτου σκέπτονται ἐπιφανεῖς ἄνδρες. Δὲν ἤθελεν εἶσθαι ἄρα γε ἔργον συνέσεως ἵνα πρὸ τῶν τοιούτων κινδύνων ἀπόσχωμεν αὐτοῦ ;

Σμυρναῖος.

ΟΙ ΚΩΔΩΝΕΣ

Προέλευσις τῶν κωδώνων. — Χρῆσις αὐτῶν ἐν τῇ καθολικῇ ἐκκλησίᾳ. — Βάπτισις τῶν κωδώνων.

Ὁ Κώδων τοῦ χωρίου ἔψαλλε φαιδρῶς τὸ καθημερινόν του ᾆσμα, οἱ δὲ τόνοι τῶν μελῳδικῶν αὐτοῦ ἤχων, ἐπαναλαμβανόμενοι παρὰ τῆς ἠχοῦς τῶν λοφίσκων ἔφθανον μεγαλοπρεπεῖς μέχρι τῆς ἀκοῆς μου. Ἐγονυπέτησα τότε ὅπως εἴπω τὴν θεσπεσίαν πρὸς τὴν Θεομήτορα δέησιν «Ἄγγελος Κυρίου ἀνήγγειλε τῇ Μαρίᾳ» κτλ. ὅτε αἴφνης ὑψώσας τὸ βλέμμα διέκρινα παρ' ἐμοὶ τὸν φίλον μου Χ. ἐν θρησκευτικῇ στάσει ἀναμένοντα, μετὰ δὲ τὸ πέρας τῆς προσευχῆς μοὶ λέγει μετ' ἀπορίας.

— Ἔ! . . . φίλε μου, καθ' ἣν ὥραν προσηύχεσο ἐγὼ ἐσκεπτόμην τὴν μεταξὺ κωδώνων καὶ προσευχῆς ὑφισταμένην σχέσιν, ὡς ἐκ τούτου θὰ σοὶ ἤμην εὐγνώμων ἐὰν μοὶ ἐξήγεις τὰ ἑξῆς ἀναφορικῶς πρὸς τὸ ζήτημα τῶν κωδώνων δηλ. ποία ἡ προέλευσις αὐτῶν ποία ἡ χρῆσις των παρὰ τῇ καθολικῇ ἐκκλησίᾳ καὶ τέλος τίνα σημασίαν ἐνέχει ἡ βάπτισις τῶν κωδώνων.

— Τὸ ζήτημα ἀγαπητέ μοι Χ. εἶναι ἀρκούντως περίπλοκον, οὐχ ἧττον θὰ προσπαθήσω νὰ σοὶ ἐκθέσω σαφῶς πᾶν ὅ,τι εἶναι γνωστὸν περὶ αὐτοῦ τοῦ ἀντικειμένου.

Γνωρίζομεν θετικῶς, ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ κατὰ τῶν χριστιανῶν διωγμοῦ, δι' οὐδενὸς σημείου ἐκαλοῦντο εἰς τὰς ἱεροτελεστίας των οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὅταν ὅμως ὁ υἱὸς τῆς Ἁγίας Ἑλένης, ὁ μέγας Κωνσταντῖνος ἀπέδωκεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὴν εἰρήνην, οἱ χριστιανοί, κατ' ἀπομίμησιν τῶν υἱῶν τοῦ Ἰσραήλ, μετεχειρίζοντο ὡς σημεῖον προσκλήσεως εἰς τὰς τελετὰς τὴν σάλπιγγα. Ἀργότερα ἐτέθησαν ἐν χρήσει τύμπανα, κύμβαλα, ὄργανα χαλκᾶ, ὀρειχάλκινα καὶ σιδηρᾶ, κτυπώμενα διὰ σφύρας.

— Συγγνώμην, Κύριε, περὶ τῶν ξυλίνων κροταλων οὐδὲν λέγετε ;

— Τῶν ξυλίνων κροτάλων, ἀγαπητέ μοι, γίνεται χρῆσις εἰς πολλὰς ἐκκλησίας κατὰ τὴν Μεγάλην Πέμπτην καὶ Μεγάλην Παρασκευὴν καὶ ἀποτελοῦν σημεῖον προσκλήσεως διὰ τὰς τελετὰς τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος.

— Διατί δὲν σημαίνουν τοὺς κώδωνας κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος, ὡς συνειθίζεται καθ' ὅλον τὸ ἔτος ;

— Καθότι τὸ τοιοῦτον παριστᾷ τὴν φυγὴν τῶν Ἀποστόλων καὶ μαθητῶν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, συνάμα δέ, ὅτι ἡ Ἐκκλησία διατελεῖ ἐν πένθει ἕνεκα τοῦ θανάτου τοῦ Σωτῆρος.

Ὁ Κώδων ἀντικατέστησε ὅλα τὰ λοιπὰ σημεῖα ἅτινα ἀπηρίθμησα ἀνωτέρω. Ἡ προέλευσίς του εἶναι ἀρχαιοτάτη, ἀλλὰ μεθ' ὅλας τὰς ἐρεύνας μου δὲν ἠδυνήθην ἀκόμη νὰ ἀνεύρω τὸν ἐφευρέτην αὐτῶν. Κατὰ τὸν Thiers ὁ ἀρχαιότερος κώδων χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ ἔτους 1500 Π. Χ. ἦτο μικροῦ σχήματος καὶ χρυσοῦς κρεμάμενος ἀπὸ τῆς πορφύρας τοῦ Ἀρχιερέως Ἀαρών. Δὲν δύναμαι ἀκριβῶς νὰ ὁρίσω τίνος ἕνεκεν εἰς τὸν κώδωνα ἐδόθησαν εἰς τὴν Λατινικὴν τὰ ὀνόματα *Nola* καὶ *Campana* τῆς γνωστῆς πόλεως καὶ ἐπαρχίας ἐν Ἰταλίᾳ. Πιθανώτατα τοῦτο νὰ προῆλθεν ἐπειδὴ ἐκεῖ κατὰ πρῶτον κατεσκευάσθησαν κώδωνες μεγαλητέρων διαστάσεων καὶ καθαρωτέρου ἤχου ἤ, ὡς λέγει ὁ Φ. Β. ἐκ Φερράρας, χάριν τῆς ἀρίστης ποιότητος τῶν μετάλλων τῆς χώρας ταύτης. Τοὺς ἀπεκάλεσαν δηλ. Campana καθὸ κατασκευαζομένους ἐκ χαλκοῦ τῆς Καμπανίας ὅστις εἶναι ὁ ἄριστος τῶν χαλκῶν κατὰ τὸν Πλίνιον (Πλίνιος Φυσικὴ ἱστορία Βιβλ. 14 κεφ. 8). Ἡ κατὰ τὸν Thiers ἐπειδὴ ἐτοποθετοῦντο ἐπὶ μηχανῶν ὁμοίων πρὸς τὸ βαροῦλκον τῶν Καμπανῶν.

Λέγουσί τινες, ὅτι ὁ πρῶτος εἰσαγαγὼν εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν χρῆσιν τοὺς κώδωνας ἦτο ὁ Πάπας Σεβαστιανὸς κατὰ τὸν Η'. αἰῶνα, πλὴν φρονῶ ὅτι τὸ τοιοῦτον εἶναι ἐσφαλμένον. Καὶ πράγματι ὁ ἅγιος Γρηγόριος τῆς Tours, ὅστις ἀπεβίωσε

— Θὰ τὰς ὑπάγω ἀπόψε, εἶπεν ὁ Τρεμερέλλος καὶ ἀπῆλθεν.

Ἐστενοχωρήθην ὀλίγον τοποθετηθεὶς ἐπὶ τῆς τραπέζης μου.—Καλῶς ποάττω νὰ ἐπαναλάβω αὐτὴν τὴν ἀλληλογραφίαν ; Δὲν ηὐλόγουν πρὸ ὀλίγου τὴν μοναξίαν ὡς θη αυρὸν ἀνακτηθέντα ; Ὁποίου εἴδους ἀστάθεια εἶνε λοιπὸν ἡ ἰδική μου ; Καὶ ὅμως ὁ ἀτυχὴς οὗτος οὔτε τρώγει, οὔτε πίνει· βεβαίως εἶνε ἀσθενής. Εἶνε λοιπὸν στιγμὴ νὰ τὸν ἐγκαταλείψω ; Ἡ τελευταία μου ἐπιστολὴ ἦτο πολὺ ξηρά· θὰ συνετέλεσε καὶ αὐτὴ νὰ τὸν λυπήσῃ. Ἴσως, μὲ ὅλην τὴν ποικιλίαν ἐν ταῖς διαφόροις παρατηρήσεσιν ἡμῶν, ἴσως οὐδέποτε ἤθελε θραυσθῇ ἡ φιλία μας ; Ἡ ἐπιστολή μου θὰ τῷ ἐφάνη πλέον μισητὴ ἢ ὅσον δὲν ἦτο· θὰ τὴν ἐξέλαβεν ἴσως δι' ἀποχαιρετισμὸν τεπικὸν καὶ περιφρονητικόν.

ΚΕΦ. XLI

Ἰδοὺ πῶς ἔγραψα :

«Μανθάνω ὅτι δὲν εἶσθε καλὰ καὶ λυποῦμαι μεγάλως. Ἐπεθύμουν ἐξ ὅλης καρδίας νὰ εἶμαι πλησίον σας καὶ νὰ σᾶς περιποιηθῶ ὡς φίλος. Ἐλπίζω, ὅτι ἡ διατάραξις τῆς ὑγείας σας θὰ ἦτο ὁ μόνος λόγος τῆς σιωπῆς, ἣν ἔχετε τηρήσει ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν. Μήπως δυσηρεστήθητε ἐκ τῆς ἐπιστολῆς μου τῆς προτεραίας ; Σᾶς βεβαιῶ, ὅτι τὴν ἔγραψα ἄνευ τῆς ἐλαχίστης δυσαρεσκείας καὶ μὲ μόνον τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ σᾶς ἐπαναφέρω εἰς σοβαρότερα θέματα συζητήσεως. Ἐὰν τοῦτο σᾶς προξενῇ κακὸν νὰ γράφητε, στείλατέ μοι μόνον εἰδήσεις ἀκριβεῖς περὶ τῆς ὑγείας σας· θὰ σᾶς γράφω καθ' ἑκάστην κἄτι τι διὰ νὰ σᾶς διασκεδάζω καὶ διὰ νὰ σᾶς ὑπενθυμίζω ὅτι σᾶς εὔχομαι περαστικά».

Οὐδέποτε περιέμενον τὴν ἐπιστολήν, δι' ἧς μοὶ ἀπήντησε : «Σοὶ ἀφαιρῶ τὴν φιλίαν μου καὶ ἐὰν σὺ δὲν γνωρίζῃς τί νὰ κάμῃς τὴν ἰδικήν μου, πολὺ περισσότερον ἐγὼ δὲν ἠξεύρω τί νὰ κάμω τὴν ἰδικήν σου. Δὲν εἶμαι ἄνθρωπος συγχωρῶν τὰς ὕβρεις οὔτε ἐπιστρέφω ἅπαξ ἐκδιωχθείς. Ἐπωφελούμενος τῆς ἀσθενείας μου, προσέρχεσαι ὑποκριτικῶς πρός με, ἐλπίζων, ὅτι ἡ ἀσθένεια θὰ ἐξησθένησε τὸ πνεῦμά μου καὶ θὰ μὲ κατήντησε ν' ἀκροῶμαι τοὺς λόγους σου . . .» Ἐξηκολούθει εἶτα νὰ μὲ μέμφηται καὶ νὰ μὲ ὑβρίζῃ, στρέφων εἰς τὸ γελοῖον πᾶν ὅ,τι τῷ εἶχον εἴπῃ περὶ θρησκείας καὶ ἠθικῆς, διαμαρτυρόμενος ὅτι θὰ ἔζῃ καὶ θ' ἀπέθνησκε πάντοτε ὁ ἴδιος, ἤτοι τρέφων τὸ μεγαλείτερον μῖσος καὶ τὴν βαθυτέραν περιφρόνησιν διὰ πᾶσαν φιλοσοφίαν πλὴν τῆς ἰδικῆς του.

Ἔμεινα ἄναυδος.

— Ὡραία ἀλλαγὰς ἔκαμα ! ἔλεγον κατ' ἐμαυτὸν μετὰ λυπηρᾶς φρικιάσεως.—Ὁ Θεὸς εἶνε μάρτυς ἐὰν οἱ σκοποί μου ἦσαν ἄγνοί ! — Ὄχι, αἱ ὕβρεις αὗται δὲν μοὶ ἤξιζον ! — Λοιπὸν ὑπομονή· ἴσως ἀπατῶμαι. Τόσον χειρότερα δι' αὐτὸν ἐὰν φαντάζεται ὅτι τὸν ὕβρισα καὶ δι' αὐτὸν τὸν λόγον δὲν συγχωρεῖ ! Δὲν ὑποχρεοῦμαι νὰ κάμω τίποτε περισσότερον ἐξ ὅσων ἔκαμα.

Ἐν τούτοις, μετά τινας ἡμέρας ἡ ὀργή μου ἠλαττώθη καὶ ἐσκέφθην ὅτι ἡ βιαία αὕτη ἐπιστολὴ ἠδυνατο νὰ εἶνε τὸ ἀποτέλεσμα ἐξάψεως μικρᾶς διαρκείας.—Ἴσως εἶνε ἤδη πολὺ λυπηρόν, ἔλεγον κατ' ἐμαυτόν, ἀλλ' εἶνε παρὰ πολὺ ὑπερήφανος διὰ νὰ ὁμολογῇ τὸ ἄδικόν του. Δὲν θὰ ἦτο ἔργον γενναῖον, τώρα ὅτε τῷ ἐδόθη καιρὸς νὰ καταπραϋνθῇ, νὰ τῷ γράψω καὶ πάλιν ;

Μοὶ ἐστοίχιζε πολὺ νὰ κάμω τόσῳ μεγάλην θυσίαν τῆς φιλαυτίας μου, ἀλλὰ τὴν ἔκαμα. Ὁ ταπεινούμενος πρὸς ἕνα σκοπόν, ὅστις οὐδὲν τὸ κακὸν ἔχει, δὲν ἐξευτελίζεται, καὶ ἂν ἀδίκως καταφρονηθῇ.

Ἔλαβον ὡς ἀπάντησιν ἐπιστολὴν ἧττον βιαίαν ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἧττον ὑπεροπτικήν. Ὁ ἐξημμένος οὗτος ἄνθρωπος μοὶ ἔλεγεν ὅτι ἐθαύμαζε τὴν εὐαγγελικήν μου μετριοφροσύνην. — «Ἂς ἐπαναλάβωμεν λοιπόν, ἐξηκολούθει, τὴν ἀλληλογραφίαν μας, ἀλλ' ἂς ὁμιλῶμεν ἄνευ περιφράσεων. Δὲν ἀγαπώμεθα. Θὰ γράφωμεν ἕκαστος διὰ νὰ διασκεδάζωμεν, ῥίπτοντες ἐλευθέρως ἐπὶ τοῦ χάρτου ὅ,τι μᾶς ἔρχεται εἰς τὴν κεφαλήν· σεῖς, τὰς χιμαιρικὰς παρατηρήσεις σας καὶ ἐγὼ τὰς βλασφημίας μου· σεῖς τοὺς θυμασμούς σας περὶ τῆς ἀξίας τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικός, ἐγὼ τὴν ἰδιάζουσάν μοι διήγησιν τῶν περὶ τὰ θεῖα ἐμπαιγμῶν μου, ἐλπίζων οὕτω πως νὰ σᾶς μεταβάλω καὶ σεῖς ἀφ' ἑτέρου νὰ μὲ μεταβάλλετε ἐπίσης. Ἀπαντήσατέ μοι ἐὰν ἡ συμφωνία αὕτη σᾶς ἀρέσκῃ».

Ἀπήντησα :—«Αἱ προτάσεις σας δὲν συνιστῶσι συμφωνίαν, ἀλλ' ἐμπαιγμόν. Ἔτρεφα πρὸς ὑμᾶς τὰ καλλίτερα αἰσθήματα· ἡ συνείδησίς μου δὲν μὲ ὑποχρεοῖ πλέον δι' ἄλλο τι εἰμὴ νὰ σᾶς εὐχηθῶ πᾶσαν τὴν δυνατὴν εὐτυχίαν διὰ ταύτην καὶ διὰ τὴν ἄλλην ζωήν».

Οὕτω ἔληξεν ἡ μυστικὴ μου ἀλληλογραφία μετὰ τοῦ ἀνθρώπου τούτου—τίς οἶδε ;—ἴσως ὄχι τόσον κακοῦ ὅσον σήμερον ὡς ἐκ τῆς δυστυχίας καὶ τοῦ παροξυσμοῦ τῆς ἀπελπισίας. [Ἕπεται συνέχεια]

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΔΥΤΙΚΟΝ				ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΝ
Σεπτέμβριος.				**Αὔγουστος.**
Ἱλαρίωνος, Πάπα Ρώμης.	10	Τρίτη	29	Ἡ ἀπονομὴ τῆς κεφαλῆς Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου.
Νικολάου ἐκ Τολέδου.	11	Τετάρτ.	30	Ἀλεξάνδρου, Ἰωάννου καὶ Παύλου.
Μύρωνος, μάρτυρος.	12	Πέμπτ.	31	Ἡ κατάθεσις τῆς ζώνης τῆς Θεοτόκου.
				Σεπτέμβριος.
Ἀριστείδου ὁμολογητοῦ.	13	Παρασ.	1	Ἡ σύναξις τῆς Θεοτόκου.
Ἀνύψωσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.	14	Σάββ.	2	Μάμαντος μάρτυρος.
Τὸ ὄνομα τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας.	15	Κυριακ.	3	Ἀνθίμου τοῦ ἱερομάρτυρος.
Κορνηλίου καὶ συντρόφων μαρτύρων.	16	Δευτέρα	4	Βαβύλα ἱερομάρτυρος.
Τὰ στίγματα τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου.	17	Τρίτη	5	Ζαχαρίου τοῦ προφήτου.
Ἰωσήφ τοῦ ὁμολογητοῦ.	18	Τετάρτ.	6	Ἡ ἀνάμνησις τοῦ θαύματ. Μιχαὴλ Ἀρχ.
Ἰανουαρίου καὶ συντρόφων μαρτύρων.	19	Πέμπτ.	7	Προεόρτια τῆς γεννήσεως τῆς Θεοτόκου.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ Πανιερώτατος Γαετάνος Μ. Δὲ Ἄγγελις (εἰκών).
Ὡς εὖ παρέστης.
Βιογραφία Γ. Δε Ἄγγελις.
Ὁ ἔξω Κόσμος.
Ἡ εὐρωπαϊκὴ εἰρήνη.
Ἐπὶ τῇ ἀφίξει τοῦ Παν. Γ. Μ. Δὲ Ἄγγελις, (ποίημα).
Ἡ ἐν Πάτραις ὑποδοχή.
Πρόσκλησις.
Ἡ « Ἁρμονία » ἐν Σμύρνῃ.
Οἱ Κώδωνες, ὑπὸ Π. Βεντούρα.
Αἱ φυλακαί μου. Silvio Pellico. Ἐπιφυλλὶς κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ.
Ἡμερολόγιον.

κατὰ 596 Μ. Χ. ἀναφέρει ὅτι οἱ πιστοὶ ἐκαλοῦντο εἰς τὴν Ἐκκλησίαν διὰ τῶν κωδώνων.

— Ἴσως ὁ ἅγιος Παυλῖνος εἰσήγαγε τὸ ἔθιμον τοῦτο κατὰ τὸν Ε'. αἰῶνα ;

— Ποσῶς, φίλε μου, ἐπειδὴ ὁ ἅγιος οὗτος ἐν τῇ περιγραφῇ τοῦ ναοῦ τῆς Νόλης, οὐδὲν λέγει περὶ κωδωνοστασίου καὶ κωδώνων ἐνῷ ἀναφέρει σωρείαν ὅλην ἀσημάντων πραγμάτων.

— Τότε λοιπὸν τίς εἰσήγαγε πρῶτος τὴν χρῆσιν τῶν κωδώνων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ;

— Ἀκριβῶς δὲν γνωρίζομεν μήτε τὸν πρῶτον εἰσάγοντα τοὺς Κώδωνας εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν χρῆσιν μήτε τὸν ἐφευρέτην αὐτῶν.

* * *

Ὑπάρχουν πολλὰ εἴδη κωδώνων, ὁ Durand de Mande ἀπαριθμεῖ ἓξ εἴδη τὰ ἑξῆς α') Squilla, β') Cymbalum, γ') Nola, δ') Nolula, ε') Campana, ς') Sigillum. Ὁ Κώδων Squilla ἐσήμαινε ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ φαγητοῦ, τὸ Cymbalum ἐν τῇ μονῇ, ἡ Nola ἐν τῷ Χορῷ, ἡ Nolula ἐν τῷ ὡρολογίῳ, ἡ Campana ἐν τῷ Κωδωνοστασίῳ καὶ τὸ Sigillum ἐπὶ τοῦ πύργου.

* * *

— Μὴ λησμονήσητε ὅμως νὰ ἱκανοποιήσητε τὴν περιέργειάν μου καὶ καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν σημασίαν τῶν κωδώνων ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ.

— Ἀκριβῶς πρὸς ἐκπλήρωσιν ταύτης τῆς ἐπιθυμίας σας σπεύδω νὰ σᾶς δηλώσω, ὅτι οἱ κώδωνες ἀντιπροσωπεύουσι τὴν φωνὴν τοῦ Δημιουργοῦ, καλοῦντος εἰς προσευχὴν τὰ λογικὰ Αὐτοῦ πλάσματα κατὰ τὰς διαφόρους ὥρας τῆς ἡμέρας. Ἐκτὸς τούτου ὁ κώδων δὲν παύει νὰ εἶναι ὁ ἀχώριστος σύντροφος τοῦ ἀνθρώπου καθόσον συμμετέχει εἰς πάσας τὰς πράξεις τῆς χριστιανικῆς του ζωῆς. Διὰ τοῦ κώδωνος ἀγγέλεται ἡ πνευματικὴ διὰ τοῦ βαπτίσματος γέννησις τοῦ ἀρτιγεννήτου βρέφους. Διὰ τοῦ κώδωνος ἑλκύωνται αἱ εὐχαὶ τῶν συγγενῶν καὶ φίλων ἐπὶ τῆς ἱερᾶς τοῦ ἀνθρώπου ἑνώσεως κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Γάμου (Σημειωτέον ὅτι ἐν τῇ Ἀνατολῇ δὲν συνειθίζεται ἡ κωδωνοκρουσία κατ' αὐτὰς τὰς δύο τελετάς). Ὁσάκις δὲ ὁ χριστιανὸς μεταβαίνει ἐκ τῆς παρούσης εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν ὁ κώδων διὰ τῶν πενθίμων ἤχων του προσκαλεῖ τοὺς πιστοὺς νὰ εὐχηθῶσιν εἰρήνην καὶ ἀνάπαυσιν ἐπὶ τῶν ψυχῶν τῶν θνησκόντων. Ἐπὶ τέλους ὁ κώδων τρὶς τῆς ἡμέρας, τὴν αὐγὴν δηλ. τὴν μεσημβρίαν καὶ τὸ ἑσπέρας ὑπομιμνήσκει εἰς τοὺς χριστιανοὺς τὴν ἐνανθρώπισιν τοῦ θείου Λόγου.

Ἡ εὐσέβεια ἔδωκε πολλὰς ἄλλας συμβολικὰς σημασίας εἰς τὸν κώδωνα ἀλλὰ περιορίζομαι μόνον εἰς τινας διὰ νὰ μὴ ἀποβῶ ὀχληρός. Ἡ κοιλότης ἐπὶ παραδείγματι τοῦ κώδωνος δηλοῖ τὸ στόμα τοῦ ἱεροῦ ῥήτορος κατὰ τὸ λέγειν τοῦ Ἀποστόλου «ἐγενόμην χαλκὸς ἠχῶν καὶ κύμβαλον κρουόμενον». Ἡ σκληρότης τοῦ μετάλλου δηλοῖ τὴν εὐστάθειαν τοῦ ἱεραποστόλου, καθὰ λέγει ὁ Λυτρωτὴς «ἀνέδειξα » τὴν ὄψιν σταθερωτέραν τῆς ἰδικῆς των » καὶ τὸ μέτωπόν σας σκληρότερον τοῦ » μετώπου των». Ἡ γλῶσσα τοῦ κώδωνος παριστᾷ τοὺς διδασκάλους τῆς Ἐκκλησίας, τῶν ὁποίων αἱ διδασκαλίαι ἀντηχοῦσιν ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην.

* * *

Πρὶν ἢ θέσω πέρας εἰς τὴν περὶ κωδώνων μικρὰν ταύτην πραγματείαν, ὀφείλω νὰ δηλώσω ὅτι αἱ συμβολικαὶ παραστάσεις εἶναι ἑρμηνεῖαι εὐσεβεῖς, μὴ σχετιζόμεναι μὲ τὸ κῦρος τῶν διδαγμάτων τῆς Θεολογίας.

— Μὴ λησμονήσετε ὅμως ὅτι ὑποσχέθητε νὰ μοὶ παράσχητε καὶ τινας πληροφορίας περὶ τοῦ βαπτίσματος τῶν κωδώνων.

— Ἔχετε δίκαιον, φίλε Χ. Ἰωάννης ὁ ΙΓ'. ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ὅστις ἐκανόνισε τὰ τῆς εὐλογίας τῶν κωδώνων. Τὸ βάπτισμα τοῦτο ἢ μᾶλλον ἡ εὐλογία δὲν δύναται νὰ γείνῃ εἰμὴ παρ' Ἐπισκόπου ἢ ἱερέως ἔχοντος τὴν ἀπαιτουμένην ἐξουσιοδότησιν. Ἄλλως τε τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ βαπτίσματος μακρὰν ἀπέχει τοῦ φερωνύμου μυστηρίου, ἐπειδὴ εἶναι ἁπλῆ εὐλογία ἡ καθιέρωσις πράγματος μὴ ἱεροῦ πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῆς Θείας Λατρείας.

— Διατί λοιπὸν δίδουν ἀναδόχους εἰς τοὺς κώδωνας οἵτινες ὁρίζουν τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον χαράσσεται ἐπὶ τοῦ κώδωνος καὶ δι' οὗ ἀποκαλεῖται.

— Τὸ ἔθιμον τοῦτο δὲν χρονολογεῖται ἀπὸ πολλοῦ, οἱ ἐκκλησιαστικοὶ συγγραφεῖς οὐδὲν λεγουσι περὶ αὐτοῦ. Καθότι λέγει ὁ D'Ortiques ἐν τῇ περὶ θρησκευτικῆς Μουσικῆς πραγματείᾳ του, ὅτι τὸ ἔθιμον τοῦτο εἰσήχθη ἀφ' ἧς ὁ ἁγιασμὸς τῶν κωδώνων ἀπεκλήθη βάπτισμα.

Πολύκαρπος Βεντούρας.

ΙΕΡΑ ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ

Ποιοῦμεν γνωστὸν τοῖς ἐνδιαφερομένοις ὅτι ἐξεδόθη κατ' αὐτάς, ἐν τῷ καλλιτεχνικῷ τυπογραφείῳ τῆς « Ἑστίας», νέα Κατήχησις πρὸς χρῆσιν τῶν ἐν Ἑλλάδι Καθολικῶν, ὑπὸ τοῦ αἰδ. **Δὸν Ἰωάννου Μάμου,** ἣν ὁ ἀείμνηστος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Ἰωσὴφ Ζαφῖνος, ἐνέκρινεν ὡς τὴν μόνην ἐπακριβῶς ἀνταποκρινομένην εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς Ἑλληνικῆς νεολαίας. Ἡ τιμὴ ἑκάστου ἀντιτύπου ὡρίσθη εἰς λεπτὰ 60. Πᾶσα παραγγελία συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου, ἀπευθυνθήτω εἰς τὸ γραφεῖον τῆς « Ἁρμονίας».

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ
Κ. ΜΑΪΣΝΕΡ ΚΑΙ Ν. ΚΑΡΓΑΔΟΥΡΗ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1895—951.